

Arrest

nr. 323 494 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2024.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van

het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Georgië door de Georgische politie vervolgd te worden in opdracht van de regeringspartij Georgische Droom (GD) omwille van zijn politieke activiteiten voor de Verenigde Nationale Beweging (UNM). De politie dreigt ermee bij verzoeker een wapen of drugs te leggen en hem omwille hiervan naar de gevangenis te sturen.

4.2. Uit de informatie aangeleverd door verwerende partij, met name de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 11 december 2023, blijkt dat Georgië een meerpartijenstelsel heeft en verkiezingen er doorgaans competitief verlopen, niettemin zowel tijdens de verkiezingscampagne als tijdens de verkiezingen onregelmatigheden voorkomen. In de praktijk bekleedt sinds de jaren 2000 slechts één partij een machtspositie. Actueel is de macht geconcentreerd bij Georgian Dream. Sinds het aantreden van de Georgian Dream-coalitie in 2012 raakte de Georgische samenleving ook sterk gepolariseerd.

Hoewel het recht op vrijheid van vergadering en van betoging doorgaans worden gerespecteerd en de ordediensten betogingen vaak succesvol faciliteren, is er in periodes van verhoogde maatschappelijke en/of politieke spanning occasioneel sprake van het gebruik van disproportioneel geweld door de ordediensten in het kader van betogingen. Tijdens betogingen arresteert de politie ook regelmatig betogers omwille van administratieve overtredingen. Dit kan gepaard gaan met geweld. Marteling en onmenselijke of vernederende behandeling door leden van de ordehandhaving vormen volgens de Public Defender de voorbije jaren echter niet langer een structureel probleem in Georgië. Arrestanten kunnen na arrestatie veroordeeld worden tot een administratieve boete of detentie. Deze administratieve sancties hebben een bekoelend effect op activisten en zijn bedoeld om het protest stil te leggen, maar leiden gewoonlijk niet tot systematische persoonsgerichte vervolging. Vertegenwoordigers van de media, oppositiefiguren en vooraanstaande activisten worden in bepaalde situaties wel doelbewust gearresteerd tijdens betogingen. Vreedzame betogingen worden daarnaast soms verstoord door tegenbetogingen van agressieve groepen, wat kan uitmonden in onderlinge schermutselingen met fysiek geweld. In verkiezingsperiodes kan de regering(spartij) druk uitoefenen op personen die politiek belangrijk zijn, hoofdzakelijk kandidaten voor oppositiepartijen, mensen die invloed hebben of actieve leden van gemeenteraden. Kiezers kunnen tijdens de verkiezingsperiode benaderd worden om te stemmen op de regerende partij. Deze intimidatiepogingen betreffen voornamelijk psychologische druk en zetten zich niet voort na afloop van de verkiezingen. Overheidsmedewerkers die stemmen ronselen voor de oppositie of hun voorkeur voor de oppositie publiekelijk uiten, riskeren hun job te verliezen. Fysiek geweld, strafrechtelijke vervolging en arrestaties zijn echter eerder uitzonderlijk. Doorgaans zijn er geen gevolgen indien de betrokkene niet ingaat op de eis om zijn politieke activiteiten op te geven of te stemmen op de regerende partij.

Actueel is er geen sprake van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Hooggeplaatste

opposanten/ critici staan wel bloot aan politiek gemotiveerde gerechtelijke vervolging waarbij fundamentele rechten worden geschonden. Dergelijke zaken worden doorgaans echter gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Uit voorgaande bevindingen wordt besloten dat in hoeverre opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming noodzaakt, waarbij de verzoeker om internationale bescherming ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen.

4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker hier niet in slaagt.

Verzoekers voorgehouden politiek profiel kan vooreerst niet gezien worden als 'high-profile' waardoor hij te maken zou krijgen met gerechtelijke vervolging. Hij verklaart immers dat hij in 2015 jongeren probeerde te overtuigen om tijdens de parlementaire verkiezingen in 2016 voor de UNM te stemmen maar dat hij dit louter omwille van financiële redenen deed. Verzoeker was echter geen lid van de UNM, hij heeft nooit bestuursverantwoordelijkheid gedragen voor de UNM bij de overheid en evenmin een officiële functie bekleed binnen de partij (NPO, p. 8-9).

Door deze activiteiten in Georgië kan verzoeker bezwaarlijk gezien worden als een hooggeplaatste opposant van het huidige regime. Verzoeker brengt in zijn geen elementen bij die hier anders over doen denken. In het licht van de beschikbare objectieve informatie is het reeds niet aannemelijk dat verzoekers omwille van dit lage politieke profiel vervolgd zouden worden.

Naast deze vaststelling zijn er verschillende elementen in zijn verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven eveneens verder aantasten.

Zo legt verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over zijn vluchtrelaas. Tijdens het interview bij de DVZ gaf hij aan dat zijn moeder lid was van de UNM en dat hij problemen kreeg omdat hij zijn moeder als activist had geholpen (Verklaring volgend verzoek, 17, 21). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn moeder lid was van de GD en legde na het persoonlijk onderhoud een kopie van haar lidkaart neer. Verder gaf hij aan dat zijn moeder in opdracht van deze partij voor de verkiezingscommissie gewerkt had en dat hij niet werd aangehouden door de politie omdat hij zijn moeder – die lid was van de GD - hielp maar omdat hij jongeren trachtte te overtuigen om voor de UNM te stemmen (NPO, p. 5, 10-15).

Nadat verzoeker hiermee geconfronteerd werd, beweerde hij dat hij bij de DVZ al verklaard had dat zijn moeder lid was van de GD (NPO, p. 15). In zijn verzoekschrift licht hij verder toe dat zijn verklaringen niet zorgvuldig werden genoteerd bij de DVZ en dat er verwarring ontstond tussen hem, de tolk en/of de ambtenaar. Verzoeker weet echter niet te overtuigen.

De Raad wijst erop dat de door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ opgetekend worden door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. De gratuite bewering dat zijn verklaringen niet zorgvuldig werden genoteerd, toont niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen en maakt pas in zijn verzoekschrift voor het eerst gewag van verwarring. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Georgisch machtig is en gaf nergens enige tolk- of taalproblemen aan. Verder blijkt uit het administratief dossier dat het verslag in het Georgisch aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (Verklaring volgend verzoek, p. 3).

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Tevens antwoordde verzoeker ten overstaan van het CGVS bevestigend dat het interview op de DVZ goed was verlopen (NPO, p. 2).

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren,

alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in het verslag aan te kaarten. Indien het verslag van de DVZ fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

Verder vermeldde verzoeker tijdens het interview bij de DVZ niet dat hij voor zijn vertrek uit Georgië werd aangehouden door de politie in Sagaredzjo in opdracht van de GD omwille van zijn politieke activiteiten voor de UNM. Hij beperkte zich tijdens het interview bij de DVZ tot het gegeven dat hij door zijn eindeloze problemen in Georgië vertrokken was en dat hij door zijn politieke activisme voor de UNM problemen kreeg (Verklaring volgend verzoek, 17, 21). Het gegeven dat verzoeker deze aanhouding niet vermeldde bij de DVZ is totaal onaannemelijk in het licht van zijn verklaringen over dit incident bij het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt immers dat deze aanhouding het enige concrete vervolgingsfeit was waarvan verzoeker het slachtoffer werd en dat hij hierbij fysiek mishandeld werd door de politie.

De beperkte tijdsduur tijdens het interview bij de DVZ biedt geen enige verschoning voor deze lacunaire verklaringen. Verzoeker werd bij aanvang van het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek uitdrukkelijk op gewezen dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen ter staving van zijn huidig verzoek voor te leggen of uiteen te zetten.

Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij het enige vervolgingsfeit waarvan hij het slachtoffer werd reeds tijdens het interview bij de DVZ zou vermeld hebben. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt versterkt door het gegeven dat hij na zijn aankomst in België bijna 6 jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, p. 3).

De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht. Temeer verzoeker reeds in zowel in België als andere Europese landen eerder beschermingsverzoeken had ingediend (NPO, p. 6-7, 10) en derhalve zeer goed op de hoogte is van de procedure. De uitleg die verzoeker op het CGVS verschaftte om zijn laattijdige verzoek te vergoelijken of verschonen, met name dat hij hier in België een verblijfplaats had bij zijn neef en hij hem hielp om voor zijn kind te zorgen (NPO, p. 10), overtuigt niet. Het loutere gegeven dat verzoeker hier een over een woonplaats bij zijn neef beschikte, betekent immers geenszins dat hij niet gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming zou kunnen ingediend hebben.

Bijkomend verklaart verzoeker in het verzoekschrift dat hij, gelet op zijn eerdere repatriaties na eerdere afgewezen beschermingsverzoeken, een zekere vorm van wantrouwen bijhield ten aanzien van de verschillende administraties. Dit betreft echter niet meer is dan een loutere a posteriori verklaring. Nooit eerder maakte hij dit kenbaar ter vergoelijking van zijn laattijdig verzoek. Hij verklaarde zelfs zeer duidelijk dat het feit dat hij een woonplaats had bij zijn neef, de enige reden was voor zijn lange talmen (NPO, p. 10). Los daarvan, kan ook deze laatste verklaring niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker heeft immers jarenlang illegaal in België verbleven waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Verzoekers extreem laattijdige asielaanvraag is aldus een duidelijke indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

Waar verzoeker stelt dat er geen verplichting is om onmiddellijk bij binnenkomst asiel te vragen, wordt gewezen op artikel 50 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden een verzoek om internationale bescherming moet indienen, *quod non in casu*.

Alles samengenomen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas.

4.4. De lidkaart van de GD van zijn moeder toont hoogstens haar lidmaatschap aan bij deze partij, maar heeft verder geen betrekking op verzoekers persoonlijke problemen met GD en de Georgische autoriteiten.

4.5. Vermits geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun vluchtrelaas, is een onderzoek naar de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze irrelevant. Verzoekers betoog hierover in het verzoekschrift moet dan ook niet verder onderzocht en besproken worden.

4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in zijn aanvullende nota van 17 maart 2023 te wijzen op de politieke spanningen in Georgië, brengt verzoeker geen valabele elementen aan in die zin, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1832 staat onder eed en tolkt Georgisch – Nederlands.

Verzoeker legt een aanvullende nota neer. De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wijst erop dat hem procedurele garanties werden ontnomen doordat er een verkorte beroepstermijn geldt, wat hem heeft bemoeilijkt om zijn beroep degelijk voor te bereiden. Ten gronde stelt hij dat bij de beoordeling van zijn algemene geloofwaardigheid onvoldoende rekening is gehouden met het gegeven dat hij zijn land van herkomst al zeer lang geleden heeft verlaten. Bij het eerste interview werd hij ook onder druk gezet om zijn antwoorden heel kort te houden. Gelet op het politiek activisme van zijn moeder in Georgië en zijn eigen activiteiten is er echter minstens aanleiding om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op een verder onderzoek. Voor wat de actuele situatie in Georgië betreft verwijst verzoeker naar de aanvullende nota's, ook naar deze van verweerder. Na de recente parlementsverkiezingen zijn er vaak betogingen, die worden onderdrukt. De situatie in het land is erg onstabiel en opposanten lopen grote risico's. Verder bevraagd, maakt verzoeker

gewag van “verschrikkelijke toestanden”: we zijn inmiddels 70 dagen na de verkiezingen, er zijn vaak acties en betogingen en er zijn veel mensen in de gevangenis beland. Een terugkeer naar Georgië is onmogelijk: verzoeker zou er zeker in de cel belanden. Voor zijn vertrek werd hij er al eens drie dagen vastgehouden en bij elke verkiezing gaan de autoriteiten bij zijn ouderlijk huis langs om naar hem te informeren. Verzoeker is al 9 jaar in België en mist zijn familie en zijn land, maar kan onmogelijk terug. Gevraagd of hij nog nieuws heeft van zijn moeder of van collega’s van de oppositiebeweging, deelt verzoeker mee dat zijn moeder werd ontslagen uit Georgische Droom. Dankzij haar is hij kunnen vrijkomen, maar nu is zij dus geen lid meer van de regerende partij. Qua bewijsstukken verwijst hij naar de badge van zijn moeder die hij heeft voorgelegd bij verweerder. Het recentste nieuws bestaat erin dat men, in de chaos na de recentste verkiezingen, opnieuw bij hem thuis is langs geweest om te zien of hij is teruggekeerd.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt met vermelding naar consulteerbare weblinks verwezen naar algemene landeninformatie over de situatie in Georgië, onder meer over de ontwikkelingen die er zich na de parlementsverkiezingen van 26 oktober 2024 hebben voorgedaan.

5.1. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat Georgië op heden niet meer is opgenomen in de lijst van veilige landen, terwijl dit ten tijde van de bestreden beslissing nog wel het geval was.

Het gegeven dat Georgië niet langer als een veilig land van herkomst wordt beschouwd, heeft in het kader van een ex nunc beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoeker tot gevolg dat het (weerlegbaar) vermoeden, dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is, niet langer op hem van toepassing is.

5.2. Verder stelt de Raad, op basis van de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota en het daarmee gepaard gaande pleidooi, vast dat er zich recent heel wat ontwikkelingen hebben voorgedaan in zijn land van herkomst.

Zo wordt erop gewezen dat er recent in Georgië enkele wetten werden aangenomen die het land dichterbij Rusland brengen, zoals een wet die een grote impact heeft op de fundamentele rechten van LGBTQI+-personen en de zogenaamde ‘buitenlandse agenten wet’ die buitenlandse invloeden in Georgië aan banden zou moeten leggen. Verder blijkt uit de bijgebrachte informatie dat de partij Georgische Droom de parlementsverkiezingen van 26 oktober 2024 opnieuw won en dat de oppositie – met inbegrip van president Zoerabishvili – spreekt van vervalste verkiezingen. Desondanks heeft Georgische Droom in meerderheid zitting genomen in het parlement en kondigde de nieuwe premier aan dat het land de procedure om lid te worden van de Europese Unie tot 2028 stopzet. Onder andere naar aanleiding van deze gebeurtenissen ontstonden er massale, aanhoudende protesten in het land waarbij de politie gewelddadig zou optreden. De president van Georgië steunde deze protesten en verkondigde, met het oog op de aankomende presidentsverkiezingen in december 2024, dat zij niet zou aftreden daar volgens haar een illegaal parlement niet een nieuwe president kan kiezen. Ze stelde dat ze niet zou aftreden als president na afloop van haar termijn in december 2024, totdat er een nieuwe parlementsverkiezing zou worden gehouden. Micheil Kavelasjvili werd op 14 december 2024 door een kiescollege aangewezen als president van Georgië. De oppositie en Zoerabisjvili erkenden zijn presidentschap niet en beschouwden Zoerabisjvili ook na 29 december 2024 als legitieme president van Georgië. Protesten blijven aanhouden waarbij het beleid van de partij Georgische Droom wordt bekritiseerd alsook de invloed van Moskou en de beslissing om het toetredingsgesprekken met de EU uit te stellen. Er is sprake van een politieke crisis gekenmerkt door wijdverspreide protesten, indicaties van ‘democratic backsliding’ en een toenemende polarisatie tussen regering en oppositie.

De EU heeft de financiële steun aan Georgië teruggeschroefd en de Verenigde Staten hebben visa- sancties opgelegd omwille van het ondermijnen van de democratie. Ook het Verenigd Koninkrijk heeft de samenwerking met Georgië geschorst omwille van het disproportioneel geweld dat tegen protestanten wordt gebruikt. Oppositieleiders, journalisten en demonstranten zijn het slachtoffer geworden van fysieke aanvallen, mishandeling en willekeurige aanhoudingen.

Gelet op het voormelde bestaat er aldus grote onduidelijkheid over de huidige politieke situatie in Georgië die wordt gekarakteriseerd door instabiliteit en geweld. Daarbij is het niet duidelijk hoe de huidige Georgische leiders zullen omgaan met politieke opposanten en of opposanten nog zullen kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten. De door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 2 oktober 2024 gevoegde COI Focus “Georgië – algemene situatie” van 11 december 2023 houdt geen rekening met deze evoluties en is, voor wat betreft de situatie van politieke opposanten, achterhaald.

5.3. De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming moet grondig en met grote voorzichtigheid gebeuren. Dit is ook en des te meer het geval bij de behandeling van verzoeken van Georgische onderdanen die zijn gebaseerd op hun politieke overtuigingen en/of activiteiten, gelet op de repressie tegen politieke opposanten die reeds aanwezig was voor de recente ontwikkelingen in Georgië.

De Raad hecht hierbij bijzondere betekenis aan het gegeven dat Georgië heden niet langer als een veilig land van herkomst wordt aangemerkt, terwijl dit ten tijde van de bestreden beslissing nog wel het geval was.

Hoewel verzoekers politiek profiel niet kan worden beschouwd als een 'high-profile', acht de Raad, rekening houdend met de reeds moeilijke Georgische context voor politieke opposanten die na de recente parlementsverkiezingen nog meer precair is geworden, zoals verzoeker ter zitting beargumenteert, verder onderzoek naar voormelde politieke ontwikkelingen en de mogelijke impact hiervan op verzoeker cruciaal om zijn nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Hierbij benadrukt de Raad dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomst-gerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en dit met betrekking tot zowel de algemene actuele situatie in Georgië, in het bijzonder wat betreft de toegang tot en beschikbaarheid van doeltreffende overheidsbescherming, alsook de individuele omstandigheden van verzoeker.

Raad moet in deze vaststellen dat de verwerende partij niet ter terechtzitting aanwezig was, noch een aanvullende nota heeft neergelegd, en aldus geen standpunt innam met betrekking tot de gewijzigde politieke situatie in Georgië, verzoekers aanvullende nota of andere elementen.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking van 3 december 2024.

6. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeks-bevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en ex nunc onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeks-maatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijfentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO

